

V.

O amintire doar ca un fir plătând
de iarbă ivit de sub un zid chinezesc.
N-a fost un vis
doar China a fost ireală în
Grădina Yunnan – depun mărturie:
e metafizică.
E singura-n lume.
Adăpostește Arborele Senzitiv pe care
de cum îl atingi cu vârful bont al degetului
arătător
el se cutremură singur, tot, cu coroana lui
întreagă
de frunze mărunte
ce scot un clinchet așa de clopoțel vegetal
din pământ
care te cheamă.

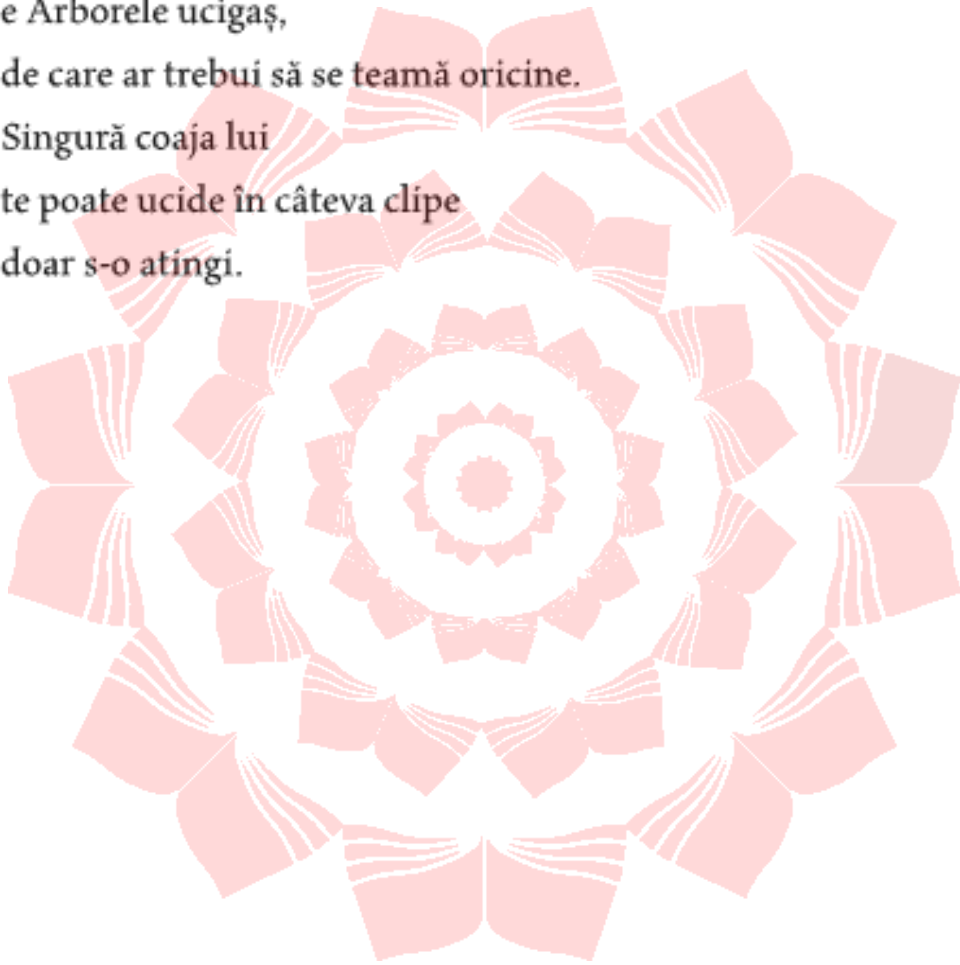
VI.

Lângă el nu departe pîtit stă în tufă deasă
celălalt căruia dacă îi cânti
în orice limbă de pe pămînt
de-acum sau îndepărtată
dansează singur clătinându-se cu toate mlădițele
în aerul încremenit.

La auzul vocii cristaline în acute
în mandarină
a fetei ce ne însoțește
mlădițele lui legănau ceva-n aer
imponderabil
chiar sub privirile noastre:
Ce te legeni, codrule,
Fără ploaie, fără vînt,
Cu crengile la pămînt?

VII.

Nu departe de strajă
e Arborele ucigaș,
de care ar trebui să se teamă oricine.
Singură coaja lui
te poate ucide în câteva clipe
doar s-o atingi.

VIII.

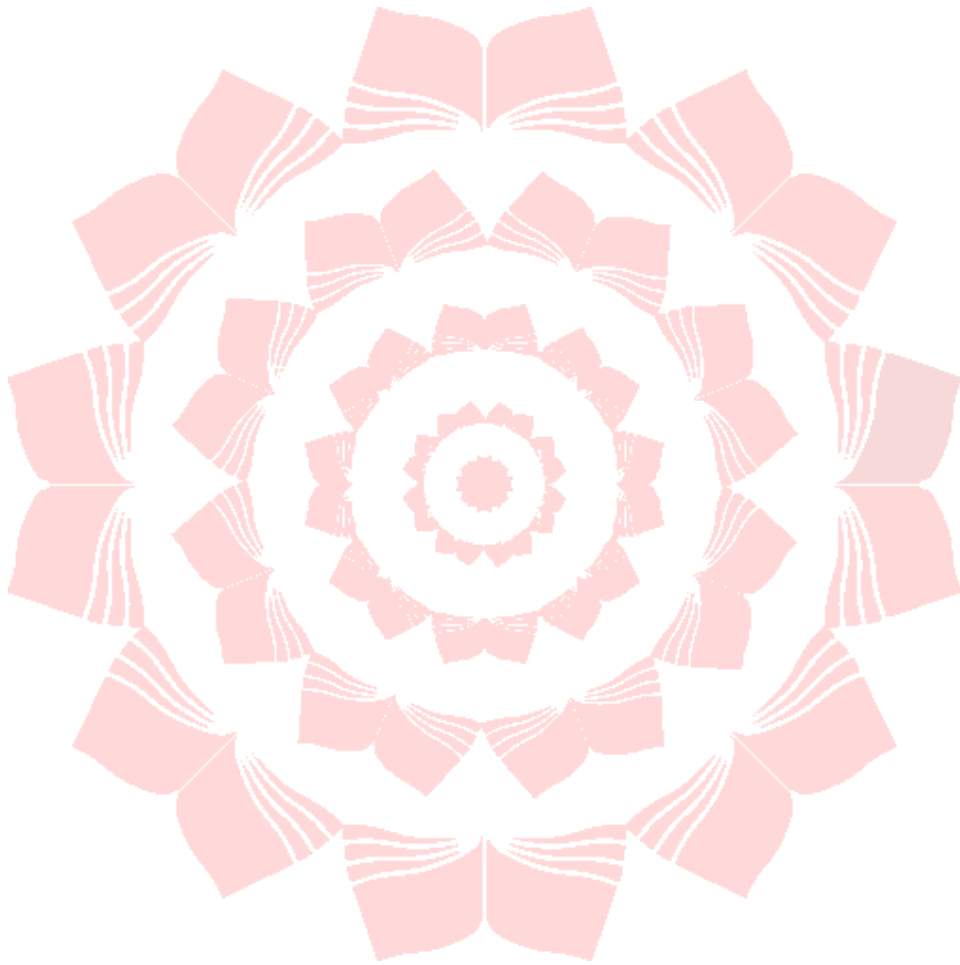
De față eram toți cinci.
Stau mărturie:
Cornel cel prefăcut apatic
Alex mereu în rumoare
Eugen cerebralul
Bruno extaticul
eu însumi pierdut înecat
în veșminte subțiri ude
în aerul dens apos
al unui muson necunoscut de sus
rătăcit mereu pe un alt și alt
meridian.

IX.

Leg acum
cu un fir
norul îl bandajez
pe pământ.
Când scrii ești îngropat în hârtie.
În genunchi îngropat.
În pământ alb
cum s-a spus
un cocoloș de hârtie
care se aprinde singur
de fiecare dată exact
atunci când ajungi
la punct.
Dimineața ridică ceața
de pe o scriere cu cerneală simpatică.
Arbori în flăcări torțe dulci
de salcâm.
Pământul pe care l-ai bătătorit
desculț și liber.
O amintire:
mai demult exersam

Vasile Dan

și eu insomnii.
Un copil învață pe silabe
o nouă limbă.
Scăpat din brațe
aleargă de-a bușilea.

Un text ce nu a fost încă scris

Acum citesc un text ce nu a fost încă scris
de pe un zid transparent, de aer
ce mă desparte de tine
precum gândirea virilă a unui adolescent
de cea onirică, fără fund și sfârșit
a unui om bătrân,
a unui cititor aproape orb
citind mai mult cu degetele în Braille
pe pergamentul
Cărții Tibetane a Morților.

„Mă țin de tine poezie ca de un fir de ață.
Sunt un copac aproape uscat
uitat în câmp, uitat
de trăsnetul lui, știi
cel cu arderea de tot
în care atât de repede
suflă vântul.“

Lumea de dinainte, lumea de-apoi

Mergem spre lumea de dinainte.

Noi suntem în cea de apoi.

În cea de dinainte chiar dacă te

plictisești puțin

și nu-ți lipsește nimic nimic

erai prea singur fericit

din naștere.

Acum moartea camuflată peste tot

și-n toate ne-a adunat laolaltă

ne face cu atât mai vii

cu cât suntem doar ai ei.

Ceea ce se mai poate întâmpla e zero, zero barat nici

nu mai contează.

Cu toate acestea avem momentele

noastre de îndoială

când ne privim în fugă în oglindă

sau în fotografii mai vechi alb-negru

și ne explorăm trecutul mirați

tot mai necunoscut, tot mai

îndepărtat.

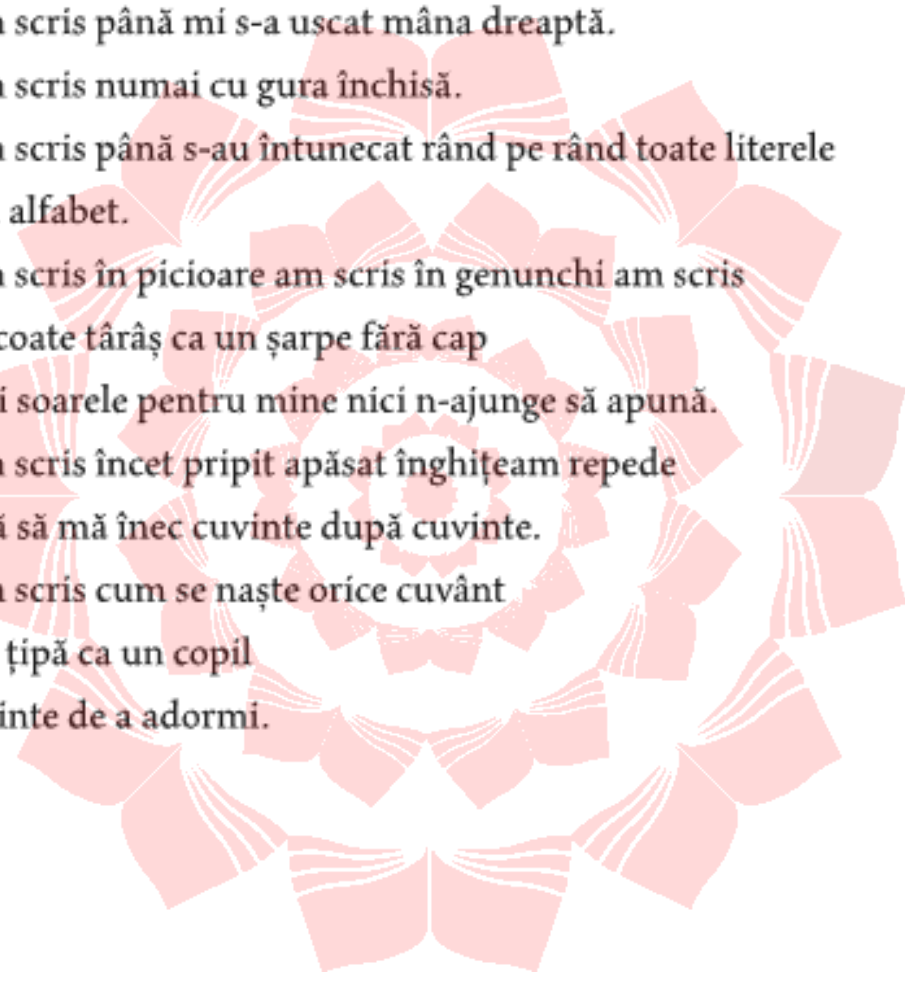
Acum

e un fel de a trece înot peste o apă

perfid liniștită
în care ne scufundăm bucuroși
dar numai pentru câteva clipe.
Pe țărm stau cei dragi
pe celălalt țărm vreau să zic
ne fac cu mâna haideți haideți haideți
nu vă mai îndoiiți de voi
noi suntem fericiți aici cerul
e chiar deschis deasupra noastră
cerul din cer
stelele de sub noi stelele
de deasupra noastră
soarele nu apune niciodată niciodată
aici
liniștea e aerul pe care îl inspirăm adânc cu nesaț
muzica

e o duminică în toate cele șapte zile
ale săptămânii
nicicând nu adormim somnul
e doar pentru voi cei obosiți noi nu
noi nu niciodată
căci totul e acum neînceput e
chiar ziua de mâine.

Am scris până mi s-a uscat cerneala

Am scris până mi s-a uscat cerneala în peniță
Am scris până mi s-a uscat mâna dreaptă.
Am scris numai cu gura închisă.
Am scris până s-au întunecat rând pe rând toate literele
din alfabet.
Am scris în picioare am scris în genunchi am scris
pe coate târâș ca un șarpe fără cap
căci soarele pentru mine nici n-ajunge să apună.
Am scris încet pripit apăsă înghițeam repede
fără să mă înec cuvinte după cuvinte.
Am scris cum se naște orice cuvânt
viu țipă ca un copil
înainte de a adormi.

